

„Si! si!“

„Si! si! To je vse, kar veste izpregovoriti ve posvetne ženske! Kaj so vam mari božji svetniki! Nova obleka, nov svilnat trak za lase, vse tako vas bolj zanima nego svetnik, ki leži na golih deskah pri očetih frančiškanih. Žalostno, dona Margerita!“

Ni sicer vedela, kako da je prišla v to karanje, a vzlic temu je poklicala vodo v oči ter zaihtela: „Kje pa naj izvem kaj o svetem možu, ko ga ne storim koraka na ulico? In če je iz Amerike, gotovo ne govori naše govorice!“

„Vidiš, Margerita,“ je odgovoril kardinal, „kako te tepe Bog s temo in slepoto. Ti je li mogoče misliti, da se rodi tak svetnik v drugi deželi nego v naši solnčnati materi Italiji, katera je dala največ svetnikov večnim nebesom! Dosti je! Že čujem Bepove korake. Odriniti mi je k cesarju, da izprosim izdatne podpore svetemu mučeniku. Svetli knez Metternich me podpira, zatorej odhajam z najboljšimi upi!“

(Dalje prihodnjič.)

Imel ni mladenič nikogar na svetu ...

Imel ni mladenič nikogar na svetu,
brez cilja je hodil po potih življenja,
ni vedel, kje prva pot jenja,
ni vedel, kje druga začenja,
in vprašal se ni, kje bo jutri, ob letu ...

Odšel je iz mesta, vrvenja množice,
kjer vladalo njemu je tuje veselje;
nasproti mu vetrček vel je,
v soteske mladenič zašel je,
med skalnate morske prišel je stezice.

Morjé mu zapelo je pesmi otročje ...
Vse davno, že mrtvo spet vstalo je živo —
morjé je tako ljubeznivo,
šumelo takó mu vabljivo:
zvabilo ga v svoje je mehko naročje.

Petruška.

